

kanje in jaz, ki sem bila prej mati mnogim, sedaj nisem mati niti enega otroka. Bilo bi boljše, ko ne bi nikoli rodila, kakor da sem rodila za žalost. Tisti, ki so svoje otroke izgubili, so bolj nesrečni kot tisti, ki jih niso nikoli imeli. To, kar izkusimo, prinaša bolečino ob izgubi.

Joj, moja usoda je podobna očetovi. Tantalova hči sem, ki je živel med bogovi, a je bil izgnan iz njihove družbe. Kot Tantalova potomka s svojimi nesrečami potrjujem to sorodstvo.⁵ Bila sem Letojina spremljevalka in to je razlog moje nesreče. Njena družba mi je prinesla izgubo otrok in povezava z boginjo se je zame končala kot poguba. Preden sem postala Letojina tekmica, sem bila zavidanja vredna mati, a sedaj ko sem postala slavna, sem izgubila potomstvo, ki sem ga pred to preizkušnjo imela v obilju. Zdaj so mrtvi oboji – moji sinovi in hčere in bolj kot sem bila ponosna na njih, brezupnejša je moja bolečina.

Kam naj se obrnem? Česa naj se oprimem? Kakšna grobnica bo zadostovala za pogubo tolikih mrtvih otrok? Moje časti so končale v nesrečah. A zakaj objokujem te stvari, če lahko bogove prosim za spremembo narave? En sam izhod vidim iz svoje pogube: da se pridružim stvarim, ki ne čutijo. In vendar se bojim, da bom tudi v takšni obliki še vedno jokala.

(Aftonij, 36)

⁵ V grški mitologiji je bil Tantal sin Zeusa in Titanide Pluto. Ker je razsrdil bogove, so ga vrgli v podzemlje in ga kaznovali z žejo in lakoto. Ena od različic kazni pravi, da je stal pod drevesom in do pasu v vodi. Kadar se je hotel dotakniti sadežev, je veter zanihal vejo vsrnan, in kadar je hotel zajeti vodo, je ta presahnila. To so tako imenovane *Tantalove muke*.